

Sigsgaard: I dele af dagspressen og radioen har der i nogle uger været en del debat om byplanlægningen i København. Man har kritiseret, at Københavns kommune ikke har en helhedsplan for byudviklingen at disponere efter, og man har hævdet, at byudviklingen derfor har et tilfældigt præg, og at risikoen for fejlpositioner er stor.

Man har også påstået, at København i henhold til byplanlovens § 1 har pligt til at udarbejde en samlet dispositionsplan for hele kommunens område. Det har været nævnt, at snart sagt alle andre byer nu har opfyldt deres byplanpligt efter den nævnte paragraf, og at det derfor ser mærkværdigt ud, at København stadig væk holder sig tilbage.

Jeg skal ikke her lægge op til debat om helhedsplaners betydning og ej heller gå ind i den løbende diskussion, men der tiltrænges unægtelig et klart svar på spørgsmålet, om København har opfyldt sin pligt i henhold til loven. Af hensyn til såvel Københavns kommune som andre håber jeg, at ministeren kan og vil give os dette klare svar i dag.

Boligministeren (Kaj Andresen): Det er rigtigt, at byplanloven foreskriver som en pligt, at en byplan skal have form som en for kommunen tinglyst byplanvedtægt; og hvis vi skal tage det i den forstand, så konstant som en tinglyst byplanvedtægt for hele kommunen, har Københavns kommune ikke opfyldt sin byplanpligt. Men det er der praktisk taget heller ingen andre kommuner der har gjort.

Situationen er den, at man allerede i 1939 i et cirkulære fra indenrigsministeriet gav anvisning på, at kravet om den obligatoriske byplanlægning indtil videre kunne opfyldes af kommunerne ved dispositionsplaner, dvs. oversigtlige planer, som er uforbindende for grundejerne, men som er forpligtende i forholdet mellem kommunen og boligministeriet.

Sådanne dispositionsplaner skal af kommunen følges op med bindende bestemmelser i henhold til bygge Lovgivningen, med partielle byplanvedtægter og på anden måde ved kommunens administration.

Den form at tilvejebringe en byplan for hele byen som en oversigtlig plan er teknisk og administrativt en hensigtsmæssig frem-

gangsmåde, og den har virket på en efter alles opfattelse fornuftig måde.

Ud fra formelle hensyn har der været rejst tvivl om, hvorvidt der i byplanlovens § 1, stk. 5, er den fornødne klare hjemmel til dispositionsplaner. Det har boligministeriet ment. Når hr. Sigsgaard i sin motivering af spørgsmålet har henvist til en udtalelse af folketingets ombudsmand, skal jeg fremhæve, at ombudsmanden har accepteret den tilstand, der er, uden kritik, men at han henstiller, at dispositionsplaner lovfæstes ved en kommende lovrevision, og jeg kan da også sige, at denne henstilling stadig væk indgår i de overvejelser om en planlægningslovreform, der foregår i boligministeriet. Men indtil en lovreform er gennemført, må vi altså arbejde med begrebet dispositionsplan.

Nu er det vel næppe disse juridiske overvejelser, der først og fremmest har interesseret hr. Sigsgaard, men snarere, hvad der kunne tilvejebringes af vurderinger eller synspunkter til belysning af byplanlægningen i Københavns kommune, som jeg ved hr. Sigsgaard har beskæftiget sig med adskillige gange i Københavns borgerrepræsentation. Spørgsmålet om en vurdering af Københavns kommunes hele byplanarbejde vil jeg ikke være i stand til at tage stilling til inden for en så kort tid som den, der har været til rådighed til besvarelse af spørgsmålet. Jeg vil mene, at jeg før en sådan besvarelse måtte have en forhandling med Københavns kommune. Men jeg vil dog nævne et par ting.

Det ene er den dispositionsplan, generalplanskitsen, som København udarbejdede i 1954. Planen er et led i kommunens planlægning, som også baseres på administrationen af Københavns bygge Lov; bygge Loven af 1939 er speciel for København og giver parallelt med byplanloven af 1938 København hjemmel til at foretage planlægning ad andre veje end byplanloven, f. eks. bygge Lovens § 12 om fastlæggelse af byggeområder. Der er for Københavns kommune tale om et løbende byplanarbejde, som fra boligministeriets side må anses i relation til byplanpligten i lovens § 1, stk. 3, og den hele rimelige fortolkning for at være dækket af en dispositionsplan og anden anvendelse af byplanbestemmelser. I den henseende mener jeg ikke på det foreliggende grundlag